Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, 1917-05-07, [iš Sočio – į Iskorostį].

Vakar nuo tavęs toksai liūdnas žodis,

Vakar nuo tavęs toksai liūdnas žodis, o šiandie jau nieko… Ir tylu šiandie, ir liūdna, ir dar liūdniau, kaip buvo vakar. Žiūriu in savo paniurusį juodą šešėlį ir virpu, ir bėgu… Šiandie tylu, tylu, šiandie nuo tavęs jokio garso, o vakar toks rūstus žodis… Ką gi! Gal taip man ir reikia, gal taip man ir reikia, kad žiūrėti in šešėlį ir akis bąlant merkti… Gal taip man ir reikia, kad aš tiesčiau rankas ir prašyčiau, ir būčiau in šešėlį panašus… Ką gi! Tyla-tylumėlė… Gal kai kada aš per daug džiaugiuos ir dainuoju, gal per daug myliu… Gal aš ir nėsu vertas, kad būčiau lengvas ir kaip žiedas… Ką gi! Ar išgirsi mano maldą, ar išgirsi mano skundą, ar priimsi mano aimaną?.. Šiandie tyla tylutėlė, šiandie visa diena kaip šešėlis… Ilgas, ilgas ilgastėlis, ilgas tykus vakarėlis ir godelė ašarota…

Taip laukiau, taip laukiau nuo tavęs linksmesnio žodžio… Tie liūdni, tie rūstūs žodžiai buvo ne Tavo, buvo kažkieno kito, o Tavo žodį aš taip senai begirdėjau… O aš taip myliu sielos šneką, dūšios muziką… Rytoj turbūt jau girdėsiu Tavo balsą… O jei ir rytoj negirdėsiu — tai rytoj diena bus pas mane dar tamsesnė… Tegu tau bus lengva ši sutema. Aš einu in savo šešėlius. Parymot. Tolybėn pasižiūrėti. Pasiklausyt, kaip žvyras girgžda ir skundžias… Pasiklausyt, kaip šešėliai šlama… Labo, labo vakarėlio…

Buč[i]uoju. Bolyt[i]s
7/V — 17.

Parašyk Juliaus [1] adresą.

KOMENTARAI

[1] Julius Abraitis (1890–1987), gydytojas. 1917 m. baigė studijas Maskvos universiteto Medicinos fakultete, metus dirbo kariuomenės gydytoju.